

Kære deltagere i Juridisk Instituts Procedurekonkurrence 2012

Nedenfor findes sagsakterne i årets procedurekonkurrence, bestående af

- 1) Artikel af Jørgen Møllegaard, "Lidt om Bøllø og Lillebølle Kommune", fra Lokalhistorisk Arkiv, 21. juni 1990.
- 2) Artikel fra Kvartalsbladet Stil & Liv, "Morderne økoidyl – et eksporteventyr", september 2010.
- 3) Avisartikler fra Lillebølle Tidende af hhv. 6. juni 1968, 15. juli 1977, 4. april 2008, 11. november 2010, samt uddrag af kronik samme sted fra, af 13. oktober 2011.
- 4) Yderligere fakta, og
- 5) Kortskitse.

Alle faktuelle oplysninger i sagsakterne skal behandles som uomstridte, uanset om de fremgår som udtalelser eller som del af artikler mv.

Der kan dog ses bort fra enhver juridisk eller anden kvalifikation af betydningen af disse fakta som måtte fremgå.

Vi henviser ellers til informationen på Juridisk Instituts hjemmeside. Husk særligt, at processkrifter skal opfylde de formkrav, der ligger der.

God arbejdslyst!

Bugge og Kristina

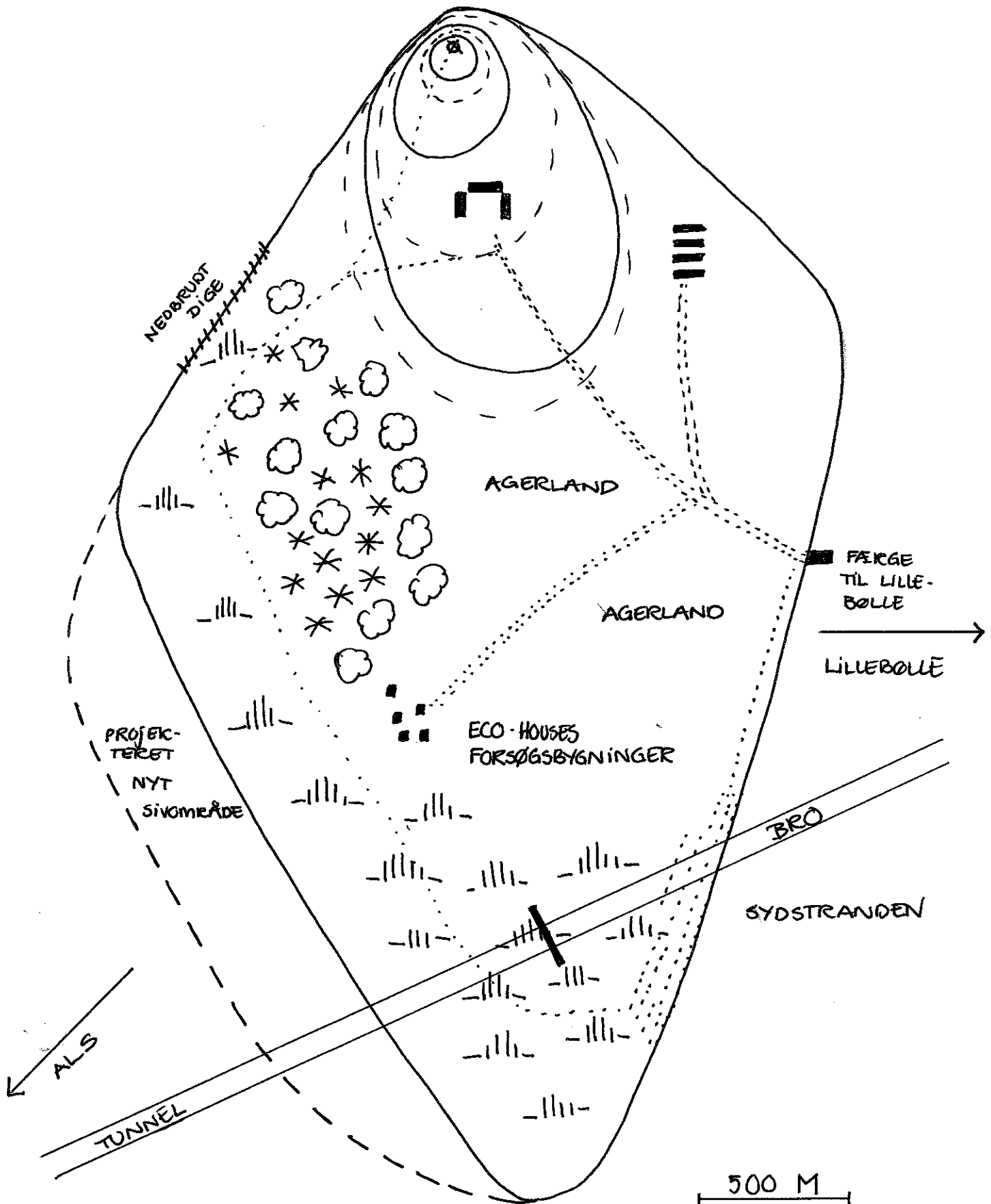
Yderligere fakta

1. Brobyggeriet skal primært foregå på den sydlige del af øen, i det sivdækkede vådområde. Dette vil blive delvist tørlagt. Efterfølgende vil der blive etableret et tilsvarende vådområde, hvor sivdyrkingen vil kunne genoptages. På denne måde kombineres miljøhensynet med hensynet til på den enkleste og billigste måde at få bortskaffet sand og grus fra det omfattende grave- og borearbejde.
2. Søren Hansen søgte den 1. marts 2011 erstatning hos ekspropriationskommissionen med henvisning til, at han ikke fremadrettet kunne drive økologisk landbrug på øen og at hans brand var ødelagt.
3. Kommissionen gav 1. juni 2011 afslag på ansøgningen, med henvisning til at der netop ikke var foretaget en ekspropriation, men at staten havde købt arealet af Lillebølle kommune, og at der følgelig ikke kunne være tale om erstatning.
4. Søren Hansen indbragte, ved advokat Kirkegaard & partnere, Havnegade 1, 5725 Lillebølle, straks afgørelsen til taksationskommissionen, både med hensyn til dens resultat og begrundelse.
5. Ved taksationskommissionskendelse af 1. oktober 2011 afvistes erstatning med henvisning til de grunde, der var angivet af ekspropriationskommissionen samt med henvisning til, at der under alle omstændigheder hverken var tale om sådan en ret eller sådan en afståelse, som det forudsattes jf. praksis efter Grundlovens § 73 og at ethvert krav derfor måtte afvises.

BØLLEØ

FYRTÅRN

500 M

Uddrag fra Lokalthistorisk arkiv
21. juni 1990, Jørgen Møllegaard

Lidt om Bølleø og Lillebølle Kommune

Lokalthistorisk arkiv har for nylig brugt en del tid på at klarlægge Bølleøs historie i nyere tid. Historisk var Bølleø en del af Kongens gods, men det er især perioden fra starten af 1900 tallet, der har haft vores interesse.

Øens historie står så at sige på to ben: for det første har øen haft betydning for navigation i de omliggende farvande, for det andet har øen periodevis haft militær betydning, både lokalt og nationalt.

Betydningen for navigationen strækker sig tilbage til forhistorisk tid: Der har igennem tiden været rejst forskellige sømærker på øens nord og sydspidser, nogle rejst af lokale fiskere og andre af Kongen. I 1901 foranstaltede Kongen, at der blev anlagt et muret bemandede fyr med tilknyttet fyrmesterbolig. Fyret var bemandede i lige knap 50 år, interessant nok var der kun to fyrmestre, far og søn af familien Kierkegaard, der vil være mange her i byen bekendt.

Med hensyn til den militære betydning anlagdes i den urolige tid op til 1. Verdenskrig befæstninger på øens nordlige spids bestående af skanser, kasematter og kanonstillinger. Endvidere opførtes murstensbygninger til bemanningens ophold i fredstid. I denne periode dannede Bølleø rammen om en række fælles øvelser mellem flåden og hæren. På dette tidspunkt indgik Bølleø i det net af befæstninger, der kontrollerede indsejlingen til bælteerne fra Østersøen.

Som følge af mellemkrigstidens militære besparelser aftrappedes det militære engagement gradvist indtil der kun opretholdtes begrænset vagttjeneste og vedligehold af bygningerne. Befæstningsanlæggene var allerede på dette tidspunkt militærteknologisk forældede og fik derfor lov til at forfalde. Under krigen anvendte tyskerne fyret til flyobservation, og der var kortvarigt planer om at oprette en radarstation, der skulle indgå i systemet til forsvar af nordtyskland. Kasematter og bygninger blev i en kort periode anvendt til at internere tilfangetagne modstandsfolk. Selvom opførelsen var principielt vedtaget nåede radarstationen ikke at blive opført før krigslykken havde vendt og det ikke længere var meningsfyldt at bruge ressourcerne på stationære anlæg.

Ved krigens afslutning blev øens kasematter anvendt til internering af kollaboratører og murstensbygningerne rummede i samme periode større kontingenter af tyske soldater, der var tilfangetaget i Danmark og Norge og afventede repatriering. Efter krigen overvejedes en kort overgang i NATO-regi at virkeliggøre planerne om opførelse af en radarstation, denne gang rettet mod Warszawa-pagtens medlemmer. Det stod dog hurtigt klart at øen ikke længere havde nogen militær betydning og i sommeren 1966 forlod de sidste soldater øen. De næste år stod øen ubeboet, indtil den i sommeren dannede ramme om den første ølejr.

I 1967 blev øen overdraget til Lillebølle Kommune, der til gengæld forpligtede sig til at holde den afgræsset og diget vedligeholdt. Udover selve overdragelsesaftalen er der stort set ikke spor i de kommunale arkiver og det er som om øen i den kommende periode er blevet "glemt". Dette hænger måske sammen med, at den ikke var beboet og at der derfor ikke blev opkrævet skatter eller

udført kommunale tjenester. Interessant nok har forsvaret i denne periode tilsyneladende ikke afbrudt strømmen til øen, hvilket bekræftes i interview med deltagere i de første ølejre. Forbruget har tilsyneladende ikke været stort nok til at forsvaret har reageret på El-Selskabets regninger. Den første ølejr blev afholdt i juli måned 1968, den anden fra midten af juni til midten af august 1969 og den tredje fra midten af maj 1970. Vidnesbyrd bekræfter, at ølejrene allerede fra første år fik lov til at anvende skraldecontainerne på havnen, tilsyneladende efter mundtlig aftale med den daværende borgmester, Hans-Erik Kolling (soc.). Denne praksis er fortsat siden, dog fortæller Søren Hansen, at det er en del af øens nuværende økologiske grundidé at producere så lidt skrald som muligt og genanvende alt biologisk nedbrydbart affald.

Efter den tredje ølejr, var der en gruppe af deltagerne, der blev på øen vinteren over. Der blev arrangeret ølejre et par år endnu indtil 1973, men år for år blev gruppen, der overvintrede på Bølleø større. Efterhånden som flere flyttede dertil udråbtes i spøg Republikken Bølleø. I 1975 aftaltes mellem Republikken Bølleø og borgmester Hans-Erik Kolling, at Republikken skulle vedligeholde anløbsbroen, vejene, fyret og diget på Bølleø. Hans-Erik Kolling var også drivkraften bag den aftale, der i 1977 blev indgået med El-Selskabet.

I denne periode boede op mod 100 mennesker mere eller mindre permanent på øen – hvilket vi har kunnet se ud fra forskellige dokumenter som vi har fået overdraget af Søren Hansen, der er en af de tilbageblevne på øen. Da de første af øens børn i 1977 blev skolesøgende blev der lavet en aftale med Lillebølle Kommune og Færgetrafikken om, at skolebåden skulle anløbe øen to gange dagligt, og der har siden

været fast færgetrafik til Bølleø. Efterhånden er antallet af beboere gradvist faldet og i skrivende stund er der 6 familier fastboende på øen, mens yderligere en snes kommer tilbage hvert forår/sommer.

Der har været en del forskellig erhvervsaktivitet på Bølleø siden starten af 1970'erne: snedkeri, keramikværksteder, smedje, bådebyggeri, tekstilfremstilling, og tømrværksted med husbyggeri.

Moderne økoidyl – et eksporteventyr

Historien burde starte i New York, men det er meget tidlig morgen midt i juni og solen hæver sig langsomt op over de Sydfynske øer. Havet ligger blikstille kun brudt af den lille båds kølvandslinje, der kan følges helt tilbage til havnen i Lillebølle. Det er endnu kun lunt, men den blå himmel tyder på, at vi får endnu en varm dag. Vi er på vej til en af Danmarks smukkeste beliggende øer, der på en og samme tid danner rammen om virkeliggørelsen af en drøm om at leve i pagt med naturen og et moderne eksporteventyr. Det er denne modsætning, der har lokket os hertil. Manden bag det hele er Søren Hansen, selvlært landmand og forretningsmand.

Vi har fået lov at følge Søren Hansen en dag på arbejde på en af Danmarks vel nok mest idylliske arbejdspladser: Bølleø i det sydfynske øhav ud for Lillebølle. Sørens eneste betingelse er, at vi skal følge ham fra tidlig morgen til sen aften. "Hvordan skulle I ellers kunne mærke roen og rytmen herude" som han bemærker med et af de karakteristiske retoriske spørgsmål - "det særlige er at det går i kroppen på en på ingen tid". Det er derfor vi – journalist og fotograf for Stil & Liv – står en junimorgen i solopgangen i stævnen på en lille kutter. Det er egentlig kun muligt at komme frem og tilbage til øen med en af de to daglige afgangse med den kombinerede post- og skolebåd, men Sørens dag starter længe før postbådens første anløb så vi har lavet aftale med en af fiskerne i Lillebølle om at sejle os derud.

Det er første gang, at danske medier har udvist interesse for Søren og hans virksomhed. Det er faktisk en længere historie

og lidt af en tilfældighed, at vi overhovedet fik kendskab til Søren og hans projekter på Bølleø. Historien starter i New York, hvor vi sidste år var på den store økologiske efterårsmesse Eco-Fall som vi rapporterede fra i Stil & Liv, december 2009. Vi var taget til New York for at researche på trenden indenfor økologiske fødevarer og lavede interview med alt fra producenter til forbrugere restauratører. Der er en stor interesse blandt amerikanske og canadiske økologer for europæiske produkter, og det var til tider vanskeligt at holde fast i hvem der blev interviewet og hvem der var reporter. Og Danmark var bestemt ikke ukendt i disse kredse – vi blev udspurgt, ja nærmest udfrittet om Søren Hansen og hans produkter og projekter. Til vores skam – og til reaktioner der strakte sig fra målløshed til åbenlys mistro – måtte vi indrømme, at vi hverken havde hørt om manden eller hans projekter. Vi fik det indtryk, at det svarede til aldrig at have hørt om Lego eller Mærsk – selvfølgelig indenfor den niche økologi trods den stigende popularitet stadig udgør. Der var ikke andet for end at opsøge manden selv i hans stand på messen. Til trods for det fælles modersmål viste det sig vanskeligt at få manden i tale for Eco-Fall er den vigtigste årlige begivenhed for forretningen og Sørens dage i New York er tætpakket med aftaler.

Det lykkedes dog at få et mobilnummer og lov til at kontakte ham herhjemme i Danmark. Hermed er vi tilbage til en tidlig junimorgen, havet, kutteren og Bølleø, der nu langsomt stiger op ad havet og lader flere og flere detaljer træde frem. Var vi fløjet hertil ville vi have set en grøn ø med form som en gammeldags krydsdrage omgivet af det blå hav. Men nu er vi med båd og ser i stedet øen i dens fulde længde på knap 4 km fra det svagt kuperede terræn, der rejser sig fra sydstranden til den stejle stigning op til den høje trædækkede nordlige tredjedel. Den

nordlige kyst falder i havet i stejle klinger. Herfra er øen også grøn, men havet funkler gyldent i solens stråler. Mod nord troner også det gamle – og nu slukkede – fyrtårn. Det er først senere, at vi ser de gamle volde og lave murstensbygninger, der omgiver fyret. Mod vest er vokser tætte skove af siv på et lavvandet område.

Da vi nærmer os anløbsbroen ser vi allerede på afstand den ranke skikkelse, der opmærksomt følger vores færd. Vi skal med postbåden hjem så den lille kutter lægger straks fra igen og kort efter bliver vi modtaget med faste håndtryk og en hjertelig velkomst. I New York var det forretningsmanden vi mødte, og her er tydeligvis landmanden, men han passer lige godt til begge roller. Søren betegner sig selv som forretningsmand, iværksætter og moderne øko-landmand, der ikke ser nogen nødvendig modsætning mellem de økologiske tanker og ideer og udvikling af forretningen: "hvorfor skulle man ikke kunne være både idealist og realist - der er "list" i begge", som han bemærker med et glimt i de klare blå øjne. Mens vi går mod nord langs kysten fortæller Søren ivrigt om øen.

Nogle af de tidligste spor af menneskelig beboelse fundet på øen går helt tilbage til stenalderen: Søren fremviser gerne ældre stenredskaber fundet rundt omkring på øen. "Der er mange tegn på længevarende beboelse og vi har endda fundet adskillige køkkenmøddinger – og hvem ville da ikke gerne bo herude?". Og selvom øen i dag udelukkende udstråler ro og idyl har dette ikke altid været tilfældet. Søren fortæller, at øen i en lang periode blev øen brugt som tilflugtssted i urolige tider. I tiden omkring 1. Verdenskrig blev der etableret et mindre forsvarsanlæg sammen med det nybyggede fyr. Lokale bønder sejlede i starten af 1900-tallet igennem en årrække deres kreaturer ud til øen om sommeren til sommergræsning. Det var også i denne periode, at de lange

murstensbygninger blev opført til indkvartering af mandskabet og opbevaring af materiel. Under 2. verdenskrig blev øen i en periode brugt til at internere mistænkte modstandsfolk og efter krigen var det kollaboratørernes tur.

I starten 50'erne overtog forsvaret efterhånden hele øen, men efter 15 år var det slut og de sidste soldater forlod øen midt i 1960'erne. Lige tid nok til at også Bølleø kunne blive del af den voksende ølejrbevægelse og i somrene '68 og '69 afholdtes de første Bøllelejre. Det er 40 siden Søren første gang kom til Bøllelejr, med rygsæk, ustemt guitar ("som jeg ikke kunne spille på endnu - sådan en skulle man bare have med på ølejr"), bare fødder og langt hår. Siden den sommer har Søren ikke boet andre steder, og øen har dannet ramme om hele hans liv, hans familie og hans virksomhed. Søren er nu "ca. mellem 50 og 60 år", gift for anden gang, far til seks – to med første, tre med anden kone og "en uden for nummer". Virksomheden står i dag på to ben: ECO-textiles og ECO-houses.

Der er mange dyr på øen og de første dyr vi møder er får og lamaer og vi får historien om tekstilerne først. Den starter med Sørenns egne ord "det stille ølejr-liv var ikke lige mig for jeg har for meget krudt i røven – Hvem kan sidde stille i dagevis? Jeg kalder det krudt i røven - min kone kalder det skabertrang – og det gik hurtigt op for mig at øen er et rent slaraffenland af muligheder". Så tidligt som i 1971 blev de første får sejlet over til øen. Tanken var, at fårene kunne afgræsse området og eventuelt slagtes til kød. "Vi havde prøvet os frem med hør hele sommeren og da det begyndte at blive koldere blev vi inspireret af uldtotterne, der sad fast rundt om i buskadserne". Med en god portion held og et par ture ind til biblioteket fik de styr på at lave klæde af både hør og fåreuld. I nogle af bøgerne læste de om klæde

fremstillet af brændenælder og selvom de indledningsvist var noget skeptiske lykkedes det i 1973 at bearbejde de grove planter til brugbare tekstiler.

I dag er det får og lamaer, der leverer ulden, men tro mod sin nysgerrige natur har Søren forsøgt sig med andre dyr. Søren kommenterer: "Det blev aldrig rigtig godt da vi forsøgte os med angorakaniner, udbyttet var for ringe i forhold til arbejdet", og Søren har hele tiden øjnene åbne for en god forretning. Han peger mod skråningerne op mod skoven "kan du se dyrene derovre? Det er vores seneste forsøg: moskusokser". Søren havde hørt, at man i Canada havde forsøgt at filme dem med infrarødt kamera, men at de var så godt isoleret at det ikke var muligt. "Jeg aner ikke om det er helt korrekt, men de giver noget af den varmeste uld, der fås og vi forsøger nu på tredje år om det kan lade sig gøre at producere nok til at vi kan tjene på det". Det er denne holdning, der er speciel – Søren holder fast i at det økologi kan og skal være rentabelt. Han fortæller åbent om succeser og fiaskoer "vi forsøgte på et ret tidligt tidspunkt at avle kødkvæg, men det var måske for tidligt for der var ikke mange, der ville betale ekstra for kød fra en ø-ko". I dag kunne det måske lade sig gøre at producere kødkvæg, men der er for mange andre producenter og Søren har fundet andre niches.

"Det særlige ved øen er, at der aldrig har været sprøjtet og aldrig har været forbrændingsmotorer på øen. Vores succes skyldes, at vi så at sige er ultra-økologiske. Vores forhandlere melder tilbage, at det for rigtig mange af vores kunder er afgørende, at vores tekstiler er fuldstændig fri for kemi og forurening". Hertil kommer selvfølgelig, at klimaet på øen har vist sig særlig velegnet til at udvikle dyrenes uld. Forhører man sig i branchen tales der med respekt om Eco-textiles. En konkurrent udtaler med slet skjult

misundelse at "deres brand som ultra-økologer er så stærkt, at de kan sætte prisen stort set som de lyster – på denne del af markedet er de reelt helt uden konkurrenter og det endda globalt". Ifølge andre branchekilder har ikke engang finanskrisen påvirket salget. Det har Søren ikke lyst til at kommentere, men han bekræfter, at virksomheden "kan give familien brød på bordet, smør på brødet og vin til måltidet. Hvem ville ellers gide bruge så meget tid på det – medmindre man da var idealist" klukler han og hanker op i en trillebør. "Kom, så skal i se det seneste projekt".

Søren er en fremragende fortæller og historierne er gode, så morgenen er snart ovre. Hermed er det også tid til et afbræk i fortællingerne. "Jeg ved, at jeg har lovet jer, at I må følge mig hele dagen, men jeg er nødt til at tage et par timer foran skærmen, men I er velkomne til at kigge jer omkring og så kan vi mødes ved fyret sidst på eftermiddagen". "Hvis I vil bade er sydstranden det bedste sted" – og hvordan skulle man ellers tilbringe de varme middagstimer. Bagefter tager jeg en lur i skyggen mens fotografen tager på safari blandt øens dyr.

Den anden del af Sørens virksomhed er ECO-houses, der er specialiseret i økologisk byggeri med anvendelse af naturens egne materialer. Som med fåreavlen opstod ideen om økohuse ud fra et konkret behov. "Vi havde brug for mere plads og hvem har lyst til at skyldte penge væk?" siger Søren og understreger med ivrige armbevægelser "så vi byggede af træ, halm, siv, muslinger og ler som vi fandt på øen". Søren griner da han tilføjer "i starten vidste vi ikke en skid om økobyggeri og de første bygninger fra 70'erne holdt kun kort et enkelt år og kunne derefter kun bruges som stalde og det endda kun i få år". I begyndelsen var det vanskeligt at få siv nok, men da det gamle vestlige dige brød sammen og den vestlige del af øen blev oversvømmet og

voksede til i siv var det problem løst: "det var egentlig aftalt med kommunen at vi skulle vedligeholde diget, men vi havde mere brug for sivene". Siden er der løbet meget vand i åen og i dag er ECO-houses blandt pionererne indenfor udvikling af og rådgivning om økologisk byggeri. "Det særlige er, at vi her på øen har adgang til alle materialerne og plads til at eksperimentere". Og Søren går videnskabeligt til værks når han eksperimenterer. På udviklingsområdet står en række modeller af huse, vægge og tage, med forskellige konstruktioner og materialevalg og færdiggørelsesgrad. "Vi vælter aldrig en model" og derfor har en del af modellerne stået i rigtig mange år hvilket "giver os en unik mulighed for at se hvordan tidens tand virker – og det uden påvirkning af noget form for forurening".

Søren beretter, at ECO-Houses har et tilsvarende område på Fyn nær motorvejen, hvor de siden 1983 har opført modeller for at kunne bedømme virkningen af luftforurening. Hvad Søren ikke fortæller er, at netop dette sammenligningsgrundlag var afgørende da ECO-houses i 2007 opnåede sine første europæiske certifikater for øko-byggeri. For selvbyggere giver certifikaterne sikkerhed for konstruktionernes holdbarhed, uanset hvor det skal opføres. Efter lidt research i årsregnskaberne kan vi se, at ECO-houses i en lang årrække tjente i omegnen af 50.000 kr. årligt men efter certificeringen er indtjeningen år for år steget med ca. 25 %.

En spændende dag lakker mod enden, og efter at vi har drukket aftenkaffen i toppen af fyrtårnet følger Søren os tilbage til anløbsbroen. Det er med mærkbar tøven, at vi først på aftenen stiger om bord på Postbåden i aftenbrisen. Vi kigger på hinanden og uden at et ord bliver mælet står det klart at hverken reporter eller fotograf har lyst til at forlade øen. Intet undslipper Sørens opmærksomhed: "man tager nøddigt herfra – jeg sagde jo, at

roen og rytmen går i blodet". Og så kan man endda leve af det.

Lillebølle Tidende den 6. juni 1968

Erik Hanebjerg

Ø-lejr på Bølleø!

Det er sikkert kun få, der ikke har lagt mærke til, at der er nye ansigter i byen. I år er Lillebølle blandt de efterhånden mange lokaliteter, der kan "prale" med at lægge hus til det nye fænomen "at tage på ø-lejr". De mange nye ansigter er velkomne i byen "når bare de ikke laver ballade", som det bemærkes på hovedgaden "indtil videre har de nu været fredelige nok". På havnen har fiskerne mærket en del til sommergæsterne, det er arrangeret, at man på øen med et særligt flag kan "bestille en båd", men "det er jo selvsagt ikke gratis". Brugsen byder også velkommen til de nye kunder "så længe de betaler kontant".

Lillebølle Tidende den 15. juli 1977

Erik Hanebjerg

Nye fartplaner for Færgetrafikken

Efterårets fartplaner for Færgetrafikken er nu færdige, og de træder i kraft 1. august. Fartplanerne kan ses på modstående side. Læg mærke til, at en del afgangstidspunkter er blevet ændret som følge af, at de nye færger på tre af ruterne sejler hurtigere.

Anders Kierkegaard, den nye formand for Færge-trafikken udtaler, at ”det kommer til at kræve lidt tilvænning, men det er vores forventning, at det i det store og hele nok skal gå. Vi er bare glade for at vi trods forsinkelserne har modtaget de nye færger”. På turistkontoret er man mere begejstrede: ”Vi er sikre på, at det nu bliver mere attraktivt at tage på ø-ferie, der er ikke grund til at rejse langt til eksotiske rejsemål som Grækenland for at få den særlige oplevelse at rejse fra ø til ø. Ærgerligt, at de ikke som planlagt nåede at komme i drift allerede tidligere på sommeren”. Optimismen kan også spores på Campingpladsen, hvor Hans-Erik og Gerda nu overvejer at udvide bade og køkkenfaciliteterne: ”lad os nu se hvordan det går. Hvis det går godt kan det jo være, at vi bliver nødt til at bygge lidt til”.

Af særlig interesse for Lillebølle er, at skolebåden på sine to daglige afgangse nu også anløber Bølleø. Det er første gang der bliver regulære færgetrafik til øen. Anders Kierkegaard oplyser, at det er kommunen, der har henvendt sig og bedt om ændringen: ”det lader til, at de nye beboere på Bølleø har søgt kommunen for at deres børn kan komme til og fra skole” og Anders tilføjer at ”der er blevet lavet en skriftlig aftale helt på linje med de aftaler, der gælder for de andre små øer. Egentlig kunne vi jo bare anløbe derude, når vi alligevel sejler forbi, men den skriftlige aftale er nødvendig for at staten vil bidrage til betalingen”. De fleste af Tidendes læsere vil huske at det ikke er mere end små 10 år siden

den første ø-lejr blev arrangeret på Bølleø og at der nu har været faste beboere på øen siden sommeren 1970. Ifølge skolen drejer det sig første omgang drejer om to børn – en dreng og en pige – men allerede fra næste år skulle det blive en håndfuld mere. ”Det skal nok gå, vi har jo heldigvis plads nok på skolen til et par stykker mere” siger Inspektør Jespersen ”og vi regner bestemt heller ikke med at det vil give problemer med de andre børn”.

Det er planen, at de nye fartplaner i første omgang skal gælde til og med sommeren 1978.

Fast forbindelse fra Lillebølle? Borgmesteren: Over mit politiske lig!

Af Peter Hanebjerg (pha@tidende.lillebolle.dk)

Lillebølle Tidende, 4. april 2008

Heftig trafikdebat på borgermøde i går. Socialdemokraterne og Enhedslisten klare i mælet: "Det kommer ikke til at ske!"

De seneste tiders diskussioner om en eventuel fast forbindelse fra Fyn til Jylland kulminerede i aften ved en heftig debat på Lillebølle Gymnasium. Det var en samlet kommunalbestyrelse, der havde indkaldt til borgermøde med henblik på at lade Lillebølles beboere stille spørgsmål til de tre forslag, der p.t. er på bordet.

Interessen samlede sig naturligt om det forslag, der berører Lillebølleborgerne mest direkte, nemlig forslaget om at føre forbindelsen via Bølleø og til Als.

Inden mødet talte vi med Søren Hansen, der driver ECO textiles på Bølleø. "Jamen, vi er jo naturligvis ekstremt bekymrede", udtaler han. "Hele øen er jo en del af vores produktionsapparat – og øen som sådan er i balance. Jeg kan heller ikke lige se for mig, at vi fremadrettet vil kunne drive et reelt økologisk landbrug med udstødning fra jeg ved ikke hvor mange biler lige over hovedet på os."

Borgmester Abel Skovsted, Socialdemokraterne, er enig: "For det første er behovet slet ikke for at komme til Als. Behovet er for at kunne komme hurtigt til trekantsområdet. Derudover skal vi værne om en af de få arbejdspladser i Lillebølle, der faktisk er internationalt anerkendt. Vi har

alternative muligheder – dem må vi bruge," sagde borgmesteren, som derefter som en gimmick skrev under på, at der ikke skulle gå en fast forbindelse fra over Bølleø.

Emilie Søndersø, medlem af kommunalbestyrelsen for Enhedslisten, bakker op: "Det ville være helt uforståeligt, hvis forbindelsen skal gå uden om trekantområdet. Og hvis den samtidig skal ødelægge det naturskønne område omkring Lillebølle. Det vil der heller ikke blive stemt for i Enhedslisten."

På spørgsmålet om, hvad man kan gøre ved det, for det er jo en statslig beslutning, kommer svaret prompte fra Borgmesteren: "Man kender vel sine pappenheimere på "Borgen", og dem skal vi her i baglandet nok holde i kort snor. Så længe vi har en Socialdemokratisk regering, kan jeg godt garantere, at der ikke skal nogen motorvej igennem hverken Bølleø eller Lillebølle. Det bliver i så fald over mit politiske lig."

Vi lader Søren Hansen få det sidste ord: "Jamen det lyder alt sammen rigtig godt. En underskrift er jo altid rar at have."

Og så tog han hjem. Til Bølleø. For at plante noget siv.

Trafikforliget endelig på plads!

Af Peter Hanebjerg (pha@tidende.lillebolle.dk)

Lillebølle Tidende, 11. november 2010

Mange års spekulationer om en ny forbindelse over Fyn er nu slut. Folketinget vedtog sent i aften at lave en ny bro- og tunnelforbindelse fra Lillebølle til Als. Forbindelsen kommer til at bestå af en højbro fra Lillebølle havn til Bølleø. Fra Bølleø fortsætter forbindelsen i det, der p.t. ser ud til at blive verdens længste submarine motorvejsstrækning.

”Vi glæder os meget over, at Folketinget nu endelig er kommet frem til en løsning”, udtaler Lillebølles Borgmester Peter Jensen, Venstre, i dag til Lillebølle Tidende. ”Og det er ikke kun, fordi det giver arbejdspladser både her og på Als! Enhver, der har prøvet at køre tværs over Fyn en fredag eftermiddag ved, at der simpelthen ikke er plads nok til privatbilisterne.”

Emilie Søndersø MF, Enhedslisten, er dog ikke helt så imponeret: ”Vi synes det er trist, at den nye forbindelse kun er til privatbiler. Samfundet havde været bedre tjent med, at den offentlige transport var blevet prioriteret. Men det vi er mest kede af er, at forbindelsen går over Bølleø, og ikke i stedet blev ført over Betteø. Betteø er ikke beboet og broen havde ikke generet nogen der.”

Transportminister Svend Berntsen, Venstre, tager dog kritikken med knusende ro. ”Betteø hører under Lillebølle Gods og vi ville derfor skulle ekspropriere øen, hvis vi havde ført forbindelsen den vej. Jeg har selv i mine unge dage en enkelt gang haft fornøjelsen af at deltage i jagten på Lillebølle Gods, og det ville være en skam at splitte godsets jorder i to med

et motorvejsanlæg. I stedet har vi haft mulighed for at købe halvdelen af Bølleø af Lillebølle Kommune, samt at lægge motorvejen langs med omfartsvejen rundt om Lillebølle. Jeg kan ikke se andet, end at det må være bedre end at krænke godsejer von Bernhards ejendomsret unødigt.”

Bygningsarbejdet skal nu endelig projekteres – det forventes, at borebisserne indfinder sig i Lillebølle i foråret 2012. Anlægget skal stå færdigt i 2015.

Kronik: Broforbindelsen – hvad med de arbejdspladser, vi mister?

Af tidl. Borgmester Abel Skovsted, S,
Lillebølle

Her i Lillebølle glæder mange sig til at ”borebisserne” gør deres indtog, med den deraf følgende øgede omsætning og andet godt. Men der er nok ikke så mange, der tænker på de arbejdspladser, der bliver ødelagt af broforbindelsen.

... I tillæg hertil må vi ikke glemme beboerne på Bølleø. Deres virksomhed kan ikke realistisk videreføres hverken under eller efter byggeriet. Ja, jeg ved godt, at beboerne har fået at vide, at de kan bruge vådområdet til sivdyrkning igen bagefter, men man skal være noget blåøjet, hvis man tror, at det er det, det handler om. Hele idéen med Bølleø er nu ødelagt. Det var også derfor, jeg i taksationskomiteen gik klart imod, at der ikke skulle ydes erstatning til Søren Hansen. Ikke engang at anerkende de problemer, man har efterladt ECO Textiles og ECO Houses i, er at føje spot til skade. Som læseren sikkert ved, hjalp det ikke. Jeg blev nedstemt. Men jeg har ikke i mine to år som statsudpeget medlem af komiteen set magen. Og det håber jeg heller ikke, jeg kommer til.” ...